

КОЗАЦЬКІ СТРАВИ ЯК СКЛАДОВА ПРИВАБЛИВОСТІ ТУРИСТІВ

Ляліна О.О., гр. МВ-28м

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **В.М. Селютін**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Активний розвиток туризму та зацікавленість життям і побутом українського народу спонукає до вивчення найяскравіших сторінок історії України, однією з яких є козаччина. Вона переконливо засвідчує високу духовність, культурні традиції нашого народу, його шляхетну вдачу та лицарські звичаї. Особливо сьогодні ми все частіше звертаємо свій погляд до давніх звичаїв, традицій, усього, що становить духовний скарб народу, що є запорукою його морального здоров'я. І тут не існує дрібниць, просто таки немає другорядних речей. Чи то йдеться про відродження побуту наших предків, одне слово про все, що закладено у нашому генетичному коді, що може бути використано в вихованні підростаючої молоді або привабити до цього явища туристів, насамперед, з українських діаспор світу.

Серед аспектів буття українського народу велику зацікавленість викликає харчувалися наших предків. В 1921 році в Коломиї вийшли спогади родички великого нашого Каменяра О. М. Франко «Перша Українська загально-практична кухня», в яких читаємо: «Пожива в них була дуже скромна і видно здорова, коли в часи Запорізької Січі козаки були безперечно найкращими лицарями в Європі. Найзвичайнішою стравою в курнях була саламаха – житнє борошно, зварене з водою й засмажене олією. На обід була звичайно тетеря, що варилася з пшона або житнього борошна на квасі: опісля заїдали варену або печену рибу, а що риба хоче пити, то брали «михайликами» мед, горілку, брагу або пиво. Їли теж Запорожці галушки, юшку з риби, куліш із салом або олією, або баранину, дичину, пташину. На вечерю подавалися частенько гречані галушки з часником або юшка з риби. Після вечері співали, танцювали, грали на сопілках, скрипках, кобзах, басах, басолях та бубнах. Оцього останнього не слід би забувати і нашим любим хазяйкам!».

Можливо туристична програма буде включати частування дорогих гостей саме так, як за свідченням Івана Котляревського частував Ацест Енея з усім його воїнством. Або прийняти довгожданих старостів так, як приймають їх у Шевченковій п'єсі «Назар Стодоля», чи спожити вареники у такий же спосіб, як гоголівський Пацюк перед очима здивованого коваля Вакули, чи скуштувати «здорового борщу», рецепт якого так достовірно описує

Євген Гребінка у своєму «Чайковському», або приготувати ту ж саму страву, що нею пригощав вірних друзів незабутній Льченків Мамай, чи догодити якомусь поважному добродієві за столом так, як догоджав у «Переяславській раді» Натана Рибака славному гетьману Виговський, чи ... Та хіба все перелічиш? Краще дійсно взяти запропонувати українцям та іноземним гостям підготовлений для споживання туристичний продукт і тоді будуть не лише знати що, як і з чим їли та пили наші предки, а й дістануть добрячий апетит, з яким тільки і личить приступати до козацьких страв як невід'ємної складової нашої історії – історії рідної України.

Сучасний період характеризується відродженням козацтва, козацьких традицій. Прикладом такого відродження може бути острів Хортиця з його неповторною красою. Проведений в серпні 2009 року на острові фестиваль зібрав представників всіх областей України. Вони розбили наметовий табір. Склалося так, що поруч з донеччанами розташувалися іванофранківці та львів'яни. І виявилось, що немає ніяких розбіжностей між сходом і заходом: однакові надії, мрії, улюблення за свою красиву єдину країну – Україну, а острів Хортиця, як єдиний у світі заповідний острів, розташований в межах промислового міста, має єдиний на Україні музей, присвячений історії запорізького козацтва. Поруч з козацьким стравами кожна область пропонувала свій, тільки їй притаманний колорит різноманіття сучасних страв.

Таким чином, туристичною привабливістю регіону є розвиток кулінарних (гастрономічних) програм відвідування закладів ресторанного господарства з фольклорними ансамблями та іншими елементами використання козацьких традицій харчування та побуту.

Потреба людей у розширенні кругозору, вивченні історії своєї країни спонукає їх до подорожей, відвідування історичних місць, археологічних пам'яток, музеїв, до знайомства з народними стравами, народними промислами, культурою, традиціями місцевого населення, мовного спілкування. Сформувалися культурні, історичні, природні дестинації (найбільш відвідувані місця), до яких за даними ВТО відносяться центри фестивалів, ремесел, місця археологічних розкопок, архітектурні пам'ятники (окремі об'єкти і цілі міста), наприклад, Париж, Рим, Стамбул, Афіни, Лондон, Нью-Йорк та ін. Поряд з визнаними з'являються нові місця, які за своєю розмаїтістю, сучасністю організації викликають інтерес різних груп населення. Беручи до уваги двадцятимільйонну діаспору українців, такі центри як «Хортиця» будуть розвиватися, притягаючи туристів різних країн і регіонів України.